

ВОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019581 20 Квлз
Бања Лука, 04.11.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједнице вијећа, Горане Микеш, Едине Чупељић, Даворке Делић и Мерсиде Бјелобрк, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против осуђених С.В. и А.Б., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелима недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1., а све у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који су поднијели браниоци осуђеног А.Б., адвокати мр М.Д. и М.П. из Б.Л., против правоснажних пресуда Окружног суда у Бањој Луци-Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године и Врховног суда Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019581 19 Кж 11 од 19.5.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.11.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

Образложење

Правоснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци-Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године, оглашени су кривим оптужени С.В. и А.Б., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту КЗ РС), у стицају са кривичним дјелима недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. истог закона, а све у вези са чланом 23. КЗ РС. Оптуженом С.В. су утврђене казне затвора, и то за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС у трајању од 18 (осамнаест) година, за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци и кривично дјело изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, па је примјеном члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 19 (деветнаест) година. Оптуженом А.Б. су утврђене казне затвора, и то за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС у трајању

од 17 (седамнаест) година, за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС у трајању од 9 (девет) мјесеци и за кривично дјело изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС у трајању од 9 (девет) мјесеци, па је примјеном члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година. На основу члана 44. КЗ РС, у изречене јединствене казне затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 16.10.2016. године, па надаље. На основу члана 399. став 7. у вези са чланом 62. став 1. и 2. КЗ РС, оптуженима је изречена мјера безбједности одузимања предмета који су употребљени за извршење дјела и то ватреног оружја, по врсти, калибру и фабричког броја, као у изреци првостепене пресуде, док је одбијен приједлог републичког јавног тужиоца за одузимање предмета - новца, по прецизираним апоенима и серијског броја. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Б.Л. и С.Л., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) ЗКП РС, оптужени су обавезани да солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 1.647,00 КМ и паушала у износу од по 300,00 КМ.

У поступку по жалби, пресудом Врховног суда Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019581 19 Кж 11 од 19.5.2020. године, одбијене су, као неосноване, жалбе републичког јавног тужиоца-Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука и браниоца оптуженог С.В., а дјелимичним уважавањем жалбе бранилаца оптуженог А.Б., и у односу на њега, преиначена је у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци-Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године, тако што му је, на основу члана 32., 33. и 37. став 1. и 42. КЗ РС, за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а казне за кривична дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. истог закона од по 9 (девет) мјесеци затвора, узете као правилно утврђене, за која је оглашен кривим том пресудом, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година, у коју је, на основу члана 44. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 16.10.2016. године, па надаље, док је, у преосталом дијелу побијана пресуда остала неизмјењена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), поднијели су браниоци осуђеног А.Б., адвокати мр М.Д. и М.П. из Бање Луке, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду или укине другостепена пресуда и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

У смислу одредбе члана 353. ЗКП РС, републички јавни тужилац, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука, др Драгица Глушац, у поднеску, под бројем Т12 1 КТЗ 0000115 20 од 02.9.2020. године, предложила је да се Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану

У смислу одредбе члана 350. став 2. тачке а) и б) ЗКП РС, Захтјев није могуће уложити ако није изјављена жалба и ако повреде из става 1. тог члана нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду, осим ако су почињене у жалбеном поступку.

Захтјев није основан.

Аргументи из Захтјева, изнесени су, у једном дијелу, у прилог тврдњи да другостепени суд, у побијаној пресуди, није дао разлоге у оцјени бројних жалбених приговора одбране оптуженог А.Б., док се, у другом дијелу, указује на недостатке другостепене пресуде, кроз оспоравање самог квалитета образложења у вези са тим жалбеним приговорима, и тиме указује на повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која је почињену у жалбеном поступку.

У конкретном предмету, у другостепеној пресуди, дато је аргументовано образложење у погледу жалбених приговора бранилаца оптуженог А.Б., за сваки од истакнутих жалбених основа, на начин да је изнесен, у битноме, садржај тих приговора а затим су дати јасни и конкретни разлози у њиховој оцјени.

У другостепеној пресуди, супротно приговорима из Захтјева, дати су разлози у оцјени жалбених приговора из основа битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и мјери безбједности.

Другостепени суд се јасно одредио, дајући образложење у побијаној пресуди (страна 3., 4., 5. и 6.), за неоснованост жалбених приговора одбране, којима је указано на више облика битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з) и к) и члана 311. став 2. ЗКП РС. Изнесен је садржај жалбених приговора, а затим су дати конкретни разлози у њиховој оцјени за све одлучне чињенице, па и оне на чији изостанак се указује у Захтјеву, а односе се на саизвршилаштво оптужених у извршењу кривичних дјела за која су оглашени кривим, постојање реалног стицаја тих дјела, облику виности, те стварне улоге оптуженог А.Б. као саизвршиоца у извршењу дјела. Надаље, у образложењу другостепене пресуде (страна 6., 7. и 8.), анализирани су и оцјењени, као неосновани, и они жалбени приговори, којима је одбрана оспоравала правилност оцјене спроведених доказа, у смислу одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС и тиме закључак побијане пресуде да је оптужени Б., као саизвршилац (заједно са оптуженим С.В.), починио радње описане из изреке првостепене пресуде.

Ради тога су без основа аргументи из Захтјева, којима се, у овом дијелу, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, учињену у жалбеном поступку.

Слиједом наведеног, на приговорима из Захтјева, којима се оспорава ваљаност тако датих разлога у образложењу другостепене пресуде за жалбене приговоре, не може се градити тврдња да је образложење те пресуде захваћено таквим недостацима који манифестују повреду права на одбрану, као облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, почињене у жалбеном поступку и као основ подношења овог ванредног правног лијека, у смислу одредбе члана 350. став 2. тачка б) ЗКП РС.

Оцијењени су и они жалбени приговори одбране оптуженог А.Б. из жалбеног основа повреде Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела (страна 8. пасус 2.) и постојања свих битних елемената лишења живота на организовани начин и тиме кривичног дјела тешко убиство из члана 148. став 2. КЗ РС, те постојања реалног стицаја у односу на кривична дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС, за која је оглашен кривим.

Ради тога су без основа аргументи из Захтјева, којима се, у овом дијелу, указује на повреду Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела, у односу на кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС.

Осталим аргументима из Захтјеву, у једном дијелу се тврди да је изрека првостепене пресуде наразумљива и тиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, да је налаз вјештака Бруне Фрањића, цијењен супротно одредби члана 295. став 1. ЗКП РС, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, по којим основама се, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, овај ванреди правни лијек, као рестриктиван, не може поднијети.

Оспорава се правилност оцјене доказа, указујући да није разјашњена улога осуђеног А.Б. у паљењу возила након убиства оштећеног, који приговори, по суштини, представљају ревизију чињеничног стања утврђеног правоснажном пресудом, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, овај ванреди правни лијек, не може поднијети.

Повреде на које се указује у Захтјеву и то члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, са тврдњом о повреди права на правично суђење, кроз право на адекватно образложење пресуде, везују се за изнесене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС, које, из свих наведених разлога, у поступку доношења побијане правоснажне пресуде, по оцјени овог вијећа, нису почињене.

Из наведених разлога, те примјеном одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић